
Robin Cook
DEATH BENEFIT

Copyright © 2011 by Robin Cook

All rights reserved.

Translation © 2012 by Miriam Ghaniová

Jacket design © 2012 by Augustín Putera

Slovak edition © 2012 by Ikar

ISBN 978-80-551-2947-1

Všetkým deťom z detských domovov

PRVÁ ČASŤ

[1]

**Lekárske centrum
Kolumbijskej univerzity
New York
28. februára 2011, 7.23**

Dvanásťročná dievča sa vyľakane prebudí. Leží na tenkom matraci na nízkej úzkej posteli, okolo neho postáva huf dievčat. Sú staršie – môžu mať šesťnásť, sedemnásť – a hrozivo naň zazerajú. Niektoré potláčajú chichot, iné sa falošne usmievajú. Ešte je noc. V dlhej izbe sú aj iné postele a dievča vie, že sa prebudili aj ostatní, ale nepomôžu mu, hoci vedia, čo bude nasledovať.

Dievča zmeravené od strachu nereaguje, keď naň ostatné zaútočia. Vytiahnu ho z postele a vtedy si všimne vodkyňu svojich trýzniteliek. Jej tvár kriví ohybná grimasa. Dievča však ešte vždy nekričí o pomoc. Kdesi v internáte sa ozve hlasný buchot. A vzápätí znovu.

Pia Grazdaniová, dvadsaťšesťročná medička sa vystrašene prebudila, zaliata studeným potom. V prvom momente netušila, kde sa vlastne nachádza. Keď jej došlo, že je v bezpečí svojej izby v Lekárskom centre Kolumbijskej univerzity, s úľavou si vydýchla.

Ktosi klopal na dvere.

Pia sa ešte raz nadýchla, vyliezla z postele a len vo flanelovej pyžame rýchlo podišla k dverám, odomkla a otvorila. Vonku stál George, jej spolužiak zo štvrtého ročníka.

„Vieš, koľko je hodín, Pia? Špeciálne dnes určite nechceš prísť neskoro,“ oboril sa na ňu prísne. George Wilson bol od Pie vyšší takmer o dvadsať centimetrov, ale vždy sa pri nej cítil menší. Vysvetľoval si to tým, že Pia bola húževnatá, odvážna a občas aj poriadne prchká, preto mal pred ňou nefalšovaný rešpekt.

Pia podržala dvere otvorené, aby George mohol vojsť do malej predizby, potom ich zatvorila a rýchlo si vyzliekla pyžamu cez hlavu. George hľadel na jej nahý chrbát, na lopatky vyčnievajúce na bronzovej pokožke. Stála pred bielizníkom a vyťahovala odtiaľ nejaké oblečenie. V tej chvíli zachytila v zrkadle jeho pohľad.

„Prepáč, George. Nemohla som zaspať, a keď som konečne zadriemala, čosi sa mi snívalo. Choď napred, dobehnem ťa.“

Bez ďalších slov sa venovala už len sebe. Vyzliekla si pyžamové nohavice a George sa odvrátil do okna. Rád by ju sledoval, ale mal obavy, že sa nazlostí. Namiesto toho sa sústredil na obrovský most Georgea Washingtona, spájajúci Manhattan s New Jersey. Panoval na ňom zvyčajný raňajší ruch, doprava prúdila oboma smermi.

„Nič sa nedeje, Pia,“ povedal. „Počkám.“ Chvíľu premýšľal, čo by mohol ešte dodať, potom sa ozval: „Tipujem, že si stále neprišla na to,

ako sa natahuje ten budík, čo som ti kúpil. Nemôžem po teba chodiť každý deň. Musíš urobiť niečo preto, aby si na prednášky chodila včas. Ak ti to lepšie vyhovuje, nastav si radšej budík na mobile.“

George zmlkol, obrátil sa do miestnosti a stuhol, keď zbadal, ako si Pia rozčesáva vlasy čierne ako uhoľ. Zrazu ho zaplavil nekonečný smútok. Hoci spolu štyrikrát spali, Pia ho zakaždým požiadala, aby odišiel, skôr než zaspal. A zakaždým stála pri tomto bielizníku a prečesávala si vlasy, presne ako teraz. Bolestne si uvedomil, že pre ňu v skutočnosti nič neznamená. Ide iba o čistý sex: šup-šup a hotovo.

George bol športovo založený fešák s nepoddajnými svetlými vlasmi a privetivým úsmevom. Počas svojho štúdia na prestížnej univerzite často vnímal záujem dievčat. Nikdy o ne nemal núdzu. No už na začiatku si stanovil, že sa stane lekárom a nechcel sa nijako viazať. V dôsledku toho sa jeho lúboštný život obmedzil na náhodný sex a krátke romániky bez väčšej citovej investície. Až keď sa karta obrátila a ocitol sa skôr v pozícii zraneného, uvedomil si, že niekoľko dievčat zranil. S Piou to totiž bolo celkom iné. Mal pocit, že oňho nemá záujem, a to ho privádzalo do šialenstva. Veľa ráz si opakoval, že by mal na ňu zabudnúť, lebo vôbec nestojí za to, ale nedalo sa. Bol ňou doslova posadnutý. Veľmi túžil po lúboštnom vzťahu práve s touto ženou, ale nemal potuchy, čo chce ona a prečo to medzi nimi uviazlo na mŕtvom bode. Usiloval sa o ňu už tri a pol roka.

„No tak pod', na čo čakáš?“ vyštekla Pia, keď vyšla z kúpeľne, narážajúc si na pery čosi podobné skôr jeleniemu loju, nie farebnému rúžu. Schytila biely plášť, obliekla si ho a na krk si navliekla kartičku na šnúrke s označením medik. Potom otvorila dvere, akoby ona čakala na Georgea.

George, najskôr celkom vyvedený z konceptu, sa konečne prebral a vyšiel za ňou. Musel doslova bežať, aby ju dohonil, tak rýchlo trielila k výťahom.

Pia sa ponáhľala po chodbe, potom vyšli z internátu a zabočili doprava k hlavnej budove. Lekárske centrum Kolumbijskej univerzity sídlilo na Washington Heights na Broadwayi a ťahalo sa smerom na sever popri Manhattane. Dokonca aj takto skoro ráno tam panoval čulý ruch. Po Stošestdesiatej ôsmej ulici sa ponáhľali ľudia v bielych plášťoch: lekári, študenti, zamestnanci nemocníc a výskumných inštitúcií. Pacienti a ich príbuzní kráčali pomalšie, váhavejšie, usilovali sa zorientovať a azda premýšľali o tom, kde sú a čo im prinesie nadchádzajúci deň.

George si vyhrnul golier na saku proti ostrému vetru, ktorý fúkal od rieky Hudson na Stošesťdesiatu ôsmu ulicu od zákruty na Haven Avenue. Zajtra sa začína marec, teda mesiac, v ktorom môže denná teplota dosiahnuť aj tridsať stupňov, ale nedá sa vylúčiť ani sneženie. V tej chvíli nebolo veľmi chladno, ale victor pripomínal, že zima môže ešte kedykoľvek zaútočiť.

George a Pia mali namierené do odlišných budov, kde sa im začínala štvormesačná odborná prax. Vo štvrtom ročníku medicíny rotovali po jednotlivých oddeleniach, na každom strávili celý mesiac, pričom jedno z nich si mohli vybrať sami a venovať sa tomu, čo ich najväčšmi zaujímal. V marci sa teda Pia vrhne na výskum, podobne ako počas voliteľnej praxe v treťom ročníku, a George sa zameria na rádiológiu rovnako ako rok predtým. Pia aj George mali vďaka dobrým známkam a odporúčaniam z fakulty výborné pozície: Pia bola dobrá internistka a George vynikal v rádiológii. Pia začala pracovať aj na doktoráte z molekulárnej genetiky, takže ďalej zostala v laboratóriu.

V to ráno čakal Piu v Lekárskom výskumnom ústave Williama Blacka známy molekulárny genetik doktor Tobias Rothman, nositeľ Nobelovej a Laskerovej ceny, v lekárskom centre známy aj tým, že sa s ním ťažko vychádza, lebo sa vraj v spoločnosti nevie správať. Rothman si však z toho nerobil ťažkú hlavu. Nestrpel pri sebe nikoho okrem svojho dlhoročného asistenta doktora Junichiho Yamamota. Rothmanova povesť Georgea najskôr znervóznila, keď uňho Pia v treťom ročníku začala pracovať, ale postupne sa upokojil, lebo sa čoraz častejšie presviedčal, že aj Pia je riadny kvietok a vo väčšine prípadov si vie poradiť. Na všeobecné prekvapenie, Pia vychádzala so známym obávaným výskumníkom celkom dobre. V skutočnosti sám Rothman navrhol, aby si Pia urobila doktorát na Kolumbijskej univerzite a pritom pracovala v jeho laboratóriu. Dovtedy Rothman nemal na starosti nijakých študentov. Chvíľu sa šírili klebety a ľudia rozoberali rôzne hypotézy, čo je medzi atraktívnou exotickou študentkou a nenávideným, ale zároveň aj váženým frľošom, ktorý sa medzi lekármi považoval za najvýznamnejšiu celebritu.

„Pia! Počkaj!“ zakričal za ňou George. Typické, Pia naňho v dave ľudí hneď zabudla. George sa vyhýbal medikom v bielych plášťoch a snažil sa ju dobehnúť, skôr ako vojde do budovy. Odtiahol ju trochu nabok. Pia naňho vytreštila veľké hnedé oči, akoby bola prekvapená, že ho vidí, a pritom mali spoločnú celú cestu.

„Pôjdeme spolu na obed? Je len prvý deň, možno nás nebudú držať tak dlho. Potom to asi bude už len horšie.“

„Neviem, George. Rothman... ved' ho poznáš.“

„Jasné, Rothman je asociál.“

„Nebudeme sa hádať. Viem, čo si myslíš ty a všetci ostatní, ale ku mne je milý. Neviem, čo pre mňa dnes pripravil, neviem, čo ma čaká celý mesiac. Viem však, že si nemôžem robiť plány na obed, kým nezistím, aká práca ma dnes čaká.“

„Poviem ti, čo si o ňom myslí väčšina ľudí. O čo mu ide v tvojom prípade.“

„Prosím ťa,“ prerušila ho Pia, „nezačínaj zasa. Povedala som ti, že v mojej prítomnosti si nikdy nič nedovoliš a nemal nijaké nevhodné poznámky. Je to génius, ktorý si myslí, že je obklopený hlupákmi, a možno má do istej miery pravdu. Zaujímá ho len práca, a mňa tiež. Viem, že ho všetci považujú za nespooločenského, ale som šťastná, že s ním vychádzam. Už sa neviem dočkať, kedy tam budem. Ak budem mať chvíľu čas, ozvem sa ti na mobil.“

Georgeovi na chvíľu všetko očervenelo pred očami. Zrazu mu mozog zaplavila nepochopiteľná žiarlivosť na Rothmana. Všetci ho nenávideli, no táto študentka je ním doslova posadnutá, dokonca sa nemôže dočkať, kedy ho uvidí, namiesto toho, aby si naplánovala obed s Georgeom. Možno posledný obed v tomto mesiaci. George sa zhlboka nadýchol a namrzene pozrel na Piu. V tej chvíli sa hneval sám na seba a premýšľal, načo ju, preboha, presviedča, keď sa zdá, že o jeho spoločnosť vôbec nemá záujem.

George inštinktívne cítil, že by nemal prikladať takú dôležitosť skutočnosti, či s ním Pia plánuje, alebo neplánuje ísť na obed, ale nemohol si pomôcť. Bola to len ďalšia epizóda v nekonečne dlhom rade. Keď sa naposledy milovali, nazvala to obyčajným sexom, a George jej dal najavo, aký má z toho pocit. Ona však zostala podráždená rovnako ako teraz, keď sa zmienil o spoločnom obede. Pravdaže, keď odišiel z jej izby, namiesto dobrého pocitu, že jej konečne dal najavo svoje city, obával sa, že ju nadobro vyľakal. No nestalo sa. O niekoľko dní od nej dostal prekvapivú e-mailovú správu: „Možno by si mal zavolať Sheile Brownovej.“ Pripojila jej číslo na mobil. George teda neznámej Sheile zavolať a vykľul sa z toho ten najčudnejší telefonát v jeho živote. Mal sa z neho dozvedieť oveľa viac o Piinom živote, ako mu prezradila ona sama.

„Dobrý deň, volám sa George Wilson. Pia Grazdaniová ma požiadala, aby som vám zavolať.“

„Dobrý deň, George. Pia mi vravela, že budete volať. Pracovala som na jej prípade a nejaký čas som bola jej terapeutka. Pia ma ubezpečila, že sa s vami môžem porozprávať.“

„Aha, hm...“ O jej prípade? To George naozaj nečakal.

„Viem, že je nezvyčajné rozprávať sa s terapeutkou o pacientoch, ale Pia ma o to požiadala.“

Terapeutka? George od prekvapenia otvoril ústa.

„Za normálnych okolností by som sa s vami nezhovárala, pretože je to proti pravidlám, ale Pia ma presvedčila. Urobím čokoľvek, ak to Pii pomôže zbaviť sa toho, čomu čelila v minulosti.“

Pracovala som s ňou niekoľko rokov, keď vyrastala v pestúnskej starostlivosti a navštevovala inštitúciu, ktorá sa úradne nazýva reformovaná škola. V dôsledku toho mala odjakživa ťažkosti s nadviazaním zmysluplného vzťahu. Jej problém spočíva v dôvere. Nepovedala mi o vás veľa, ale už skutočnosť, že ma požiadala, aby som sa s vami porozprávala, je povzbudivá. Myslím, že chce, aby ste sa o nej niečo dozvedeli, ale odmieta povedať vám to sama. Preto požiadala osobu, ktorej dôveruje, aby to urobila namiesto nej. Pia má celkom iný názor na súkromie a oddanosť ako väčšina ľudí.“

To už George zistil a bolo to preňho bolestné.

Sheila nezachádzala do podrobností, ale povzbudila ho, aby to s Piou vydržal, pretože by to podľa nej mohlo byť prospešné. Rozhovor uzavrela tým, že mu okrem čísla na mobil dala aj číslo do práce, aby jej mohol kedykoľvek zavolať. George to nikdy neurobil a napriek Sheilinmu ubezpečovaniu pochyboval o profesionalite ich rozhovoru. S Piou sa o tom nikdy nezhovárali. Nepovedal jej, že vie o jej minulosti v pestúnskej starostlivosti, ale usiloval sa, aby otvorenejšie hovorila o svojom detstve a mladosti. Žiaľ, vždy len niečo odvrkla s tým, že o tejto téme sa jej nechce debatovať. Zakázaná zóna. George sa s tým zmieril, odložil to bokom a viac na to nemyslel. Venoval jej toľko času, koľko od neho vyžadovala.

Cez stisnuté pery vypustil zadržovaný vzduch. Umožnilo mu to trochu sa spamätať a nevychrliť niečo, čo by neskôr olutoval. Dokonca sa snažil zakryť sklamanie.

„Dúfam, že sa ti bude dariť podľa očakávania,“ povedal napokon. „Verím, že si so všetkým poradíš, Pia. Stále však neviem, ako to s Rothmanom môžeš vydržať.“

„Nemusím nič vydržať, George. Nie sme predsa v materskej škole. Toleruje ma, učím sa od neho a môže mi pomôcť v kariére. To je všetko, čo potrebujem. Sme predsa dospelí, nemusíme byť za každú cenu priatelia.“

To slovné spojenie už použila aj predtým a George sa zamyslel, či hovorí o Rothmanovi, alebo o ňom. V tej chvíli sa začal obávať najhoršieho: že ho Pia opustí.

„Okej!“ rozhodil ruky. „Prepáč, že som sa o tom vôbec zmienil.“

„Prestaň sa ospravedlňovať!“ vyhlásila ostro a pozrela na hodinky. „Znie to hlúpo, keď sa stále ospravedlňuješ. Naozaj už musím švihnúť, lebo zmeškám.“

Pia vykročila preč a George premýšľal o tom, či by nezmeškala, keby neprišiel do jej izby a nezobudil ju. Nemohol si pomôcť, ale zamrzelo ho, že sa mu ani nepoďakovala. Že jej nezáležalo na tom, či spolu pôjdu na obed. Žiaľ, nič na tom nemohol zmeniť a len ho to zbytočne zožieralo.

Pia ukázala identifikačnú kartu bezpečnostnej služby spolu s ostatnými študentmi, väčšinou prvákmi a druhákmi, čo sa ponáhľali na prednášku o ôsmej. No namiesto toho, aby ich nasledovala, nastúpila do výtahu a vyviezla sa na štvrté poschodie budovy. Hneď zamierila do Rothmanovho rozsiahleho laboratória. Mal k dispozícii azda najväčšie priestory v celom lekárskom centre. Prešla kovovými dverami, ktoré pôsobili dosť neosobne, a zistila, že práca v laboratóriu je už v plnom prúde. Traja výskumní laboranti, Panjit Singh, Nina Brockhurstová a Mariana Herreraová, mali už pripravené všetky nástroje, ktoré boli pri výskume každý deň potrebné, a postávali pri spoločnom kávozare. Rothman, trochu priberčivý v jedlách a nápojoch, mal vo svojej pracovni vlastný kávovar Nespresso, ktorý mohol používať len on a jeho kolega doktor Junichi Yamamoto.

„Dobré ráno, slečna Grazdaniová,“ pozdravila ju Rothmanova sekretárka Marsha Langmanová spoza stola a zdvihla obočie. Hľadela na hodiny visiace na protiahlej stene. „Hádam sa to nestane zvykom.“

Aj Pia pozrela na hodiny. Ukazovali práve sedem štyridsaťdeväť. Pia sa obrátila k Rothmanovej sekretárke, aby si vypočula očakávané výčitky.

„Dobre viete, že je radšej, keď všetci prídu o niečo skôr,“ začala karhavo Marsha.

„Nemeškám,“ odvetila Pia. Študentom sa začínali prednášky a iná činnosť o ôsmej, ak predchádzajúcu noc nemali príslužbu na niektorom oddelení v rámci rotácie.

„Ale nie ste tu ani včas. Nezačínajme mesiac nesprávnou nohou. Musím vás upozorniť, že vo vašej pracovni dnes budete mať spoločnosť. Je tu muž, ktorý má vyriešiť ten problém s drôtmi. Zlyhal totiž bezpečnostný systém.“

„Ako dlho to potrvá?“

Marsha, Afroameričanka stredného veku, oblečená v laboratórnom plášti, ktorý vo svojej pracovnej pozícii nemusela nosiť, vystrúhala grimasu, ktorou akoby sa chcela opýtať: Odkiaľ to mám vedieť?

Piu to rozčúľilo. Ved' v tej miestnosti, ktorú označovali za jej kanceláriu, vôbec nebolo miesta nazvyš.

„Bude mať šéf dnes dopoludnia čas?“ opýtala sa. Pia patrila k tej hŕstke ľudí, ktorí sa podvedome Rothmanovi nenatískali a čakali, kým príde sám. Sekretárka však mlčala. Pia premýšľala, či si laboranti nečasovali pitie kávy ešte pred jej príchodom, aby si mohli poklebetiť.

„Viete, že má málo času,“ odvetila Marsha. „Musia s doktorom Yamotom dokončiť posledný pokus týkajúci sa salmonely typhi. Najneskôr zajtra musíme poslať rukopis do *Lancetu*.“

Marsha vždy rozprávala, akoby sa aktívne zapájala do výskumu. Bola to súčasť jej stratégie stavania prekážok a pasci tým, ktorí chceli oberať Rothmana o čas. Strážila ho ako verný pes.

„Je tu od šiestej...“ Znamenalo to, že je v biobezpečnostnom laboratóriu tretieho stupňa, skrátene BBL 3, kde pracoval na výskume reťazcov salmonely. „Opýtam sa ho, či sa vám môže chvíľu venovať.“

„Ďakujem,“ povedala Pia a usilovala sa zakryť hnev. Opýtať sa ho znamenalo zapnúť gombík a rozprávať sa s ním cez interný telefón. Pia sa s ním potrebovala pohovárať osobne, pretože dokončila posledný projekt, ktorý jej určil, a nechcela zbytočne strácať čas. Chcela, aby jej povedal, čo bude robiť nasledujúci mesiac. Okrem toho bol v jej kancelárii nejaký robotník, čo všetko len komplikoval.

Pia však mohla byť rada, že vôbec nejakú kanceláriu má. Ostatní pracovníci v laboratóriu také privilégium nedostali. Keď Rothman po hádke vyhodil hlavného laboranta pre nejakú maličkosť, jeho nasledovník Arthur Spaulding sa nastahoval do kancelárie neďaleko BBL 3 a Pia dostala pôvodnú malú miestnosť. Všimla si, že dvere sú dokorán, a celá sa naježila. Boli tam predsa rôzne dôležité materiály, hoci len málo ľudí na svete by rozumelo tomu, čo obsahovali. Vošla a zistila, že jej stôl je obsadený – ležali na ňom rôzne drôty a nevidané nástroje. V kútiku malej miestnosti bez okien stál rebrík a na ňom muž, hlavu aj plecia mal strčené v stropnom otvore. Jeden drevený panel už vybral a oprel o stenu.

„Prepáčte!“ vykrikla Pia. Keď sa neozvala nijaká odpoveď, zavolała hlasnejšie: „Hej, vy tam!“

Muž sa pri ostrom krikú očividne zľakol, narazil hlavou do potrubia v strope, zakľal a pomaly vtiahol hlavu naspäť do miestnosti. Pozrel na Piu a zliezol po rebríku nadol. Mohol mať zo štyridsaťpäť rokov, čierne vlasy mu už pomaly šediveli, čelo mal zvráskavené, líca prepad-

nuté a pleť bledú ako dlhoročný fajčiar. Na štíhлом svalnatom tele mal oblečené tmavomodré montérky. Na menovke si prečítala, že sa volá Vance Goslin.

„Ako dlho tu budete?“ opýtala sa Pia a založila si ruky vbok.

Goslina na prvý pohľad zaujala Piina exotická krása, jej bezchybná žiarivá pleť, plné pery a hlboké tmavé oči, tie azda najväčšmi. Okrem toho sa mu videla dosť sebavedomá a priama. V Goslinovom svete sa dievčatá ako ona správali inak. Prťahovala ho, dokonca sa dalo povedať, že v tom bolo aj niečo viac.

„To závisí od toho, kedy zistím, v čom je problém,“ odvetil a ukázal na dva plány ležiace na stole. Mal výrazný prízvuk, ktorý Pia spoznala, a niečo jej napovedalo aj priezvisko Goslin. „Ak je problém tu, opraví sa ľahko. Ak je tam, bude to ťažšie, ale nejako si s tým poradím. Možno sa mi to podarí ešte dnes.“

Goslin dohovoric a okato si premeral Piinu štíhlu postavu. Robil to celkom otvorene, akoby mal na to právo. Napokon mu zrak spočinul na jej identifikačnej karte. „Grazdaniová,“ prečítal nahlas a významne zdvihol obočie. „To je nezvyčajné priezvisko.“

Pia nereagovala a muž si pomyslel, že ho možno dobre nepočula.

„Máte nezvyčajné priezvisko. Je talianske?“ opýtal sa hlasnejšie. Kri-vo sa uskrnul, lebo dobre vedel, že nie je talianske, ale chcel si trochu zaflirovať.

„Nie, nie je talianske. Prečo kričíte?“

Pia o svojom albánskom pôvode hovorila možno dvakrát v živote a určite sa nechcela zdôverovať neznámemu mužovi. V New Yorku žili tisícky Albáncov a Pia si pamätala dosť na to, aby rozoznala albánsky prízvuk, keď ho niekde počula. Keď si raz objednávala pizzu, dvaja mladí muži za pultom sa začali zhovárať o jej fyzických prednostiach vo svojom jazyku. Pia sa ich opýtala, či chcú, aby sa o ich opovážlivosti porozprávala s ich nadriadeným.

„Myslím, že je albánske.“ Goslin sa neprestával usmievať. „Aj ja mám albánsky pôvod a tu v New Yorku mám veľa albánskych priateľov. Pracujú ako údržbári, podobne ako ja. Dáko sme do toho remesla...“

Pia nepočúvala. Len pred hodinou ju vystrašila nočná mora z detstva a teraz jej tento muž pripomínal ďalšiu: jej otca. Bola čoraz podráždenejšia. Hoci opravára ničím nepovzbudzovala, neprestával tárať ďalej a usiloval sa zapojiť do rozhovoru aj ju.

„Tak odkiaľ ste?“ opýtal sa. Prižmúril oči a naklonil hlavu, akoby chcel hádať. Pre Piu taká situácia nebola ničím zvláštnym. Mnohí ľudia, najmä muži, sa na základe vzhľadu usilovali uhádnuť jej pôvod. Predpokladali grécky, libanonský, dokonca iránsky, ale s týmto chla-

pom sa takú hru nebude hrať, aj keď sa v prípade jej priezviska nemýlil. Otec bol naozaj Albánc, ale matka Talianka.

„Som Američanka,“ odvetila Pia. „Radšej sa poponáhľajte s prácou. Svoju kanceláriu potrebujem čo najskôr.“

„A čo robíte?“ opýtal sa Goslin, aby reč nestála.

Pia neodpovedala, vzala si niekoľko spisov, ktoré by mohla potrebovať, a vyšla z miestnosti.

Na prekvapenie laborantov, ktorí sa už premiestnili od kávovaru k stolom, sa z biobezpečnostnej jednotky zrazu vynoril Rothman. Všetkým to pripadalo čudné, lebo predpokladali, že tam zostane zatvorený celý deň, ako to robieval už niekoľko týždňov. Potrpel si na dodržiavanie pravidiel, preto prešiel cez vzduchotesné dvere a vyzliekol si ochranné oblečenie. V normálnom civilnom vyzeral ako zodpovedný pracovník banky, nie ako výskumník, ktorý prichádza do styku so smrteľne nebezpečnou salmonelou. Hoci nebol spoločenský, obliekal sa starostlivo, akoby mu záležalo na tom, čo si o ňom myslia ostatní. V skutočnosti mu to bolo jedno. Kupoval si také oblečenie, ktoré mu vyhovovalo, a každý deň nosil v podstate to isté: konzervatívny oblek s tromi gombíkmi, vyžehlenú bielu košeľu, tmavomodrú kravatu s vreckovkou rovnakej farby, čierne topánky. Nebol vysoký, ale dobre stavaný, takže vyzeral vyšší, ako bol v skutočnosti. Kráčal rýchlo a vzpriamene, na tvári mal vždy výraz, ktorý nepovzbudzoval k rozhovoru. Mal tmavohnedé vlasy konzervatívneho strihu. Takmer neviditeľné titánové okuliare boli jediným ústupkom súčasnej móde.

Rothman vošiel do svojej kancelárie, nasledovaný pohľadmi laborantov. Všetkým bolo jasné, čo ho vytiahlo z biobezpečnostnej jednotky: Pia. Obrátil sa k nej a povedal, aby ho nasledovala. Keď sa dvere na pracovni zatvorili, laboranti si vymenili pohľady vyjadrujúce kolektívnu závišť. Všetci vedeli, že je v strese z článku, ktorý mal uverejniť časopis *Lancet*, a okrem toho by nikdy nevyšiel z jednotky, aby sa porozprával s nimi. Podľa nich bola Pia jeho miláčik a navyše sa k nim vôbec nesprávala priateľsky. Podobne ako Rothman, ustavične sa ponáhľala a všetko si nechávala pre seba. Okrem toho sa domnievali, že na medičku vyzerá až príliš dobre, väčšmi by sa hodila do televízie. Pia bola pre ostatných výskumných pracovníkov záhadou a šepkalo sa aj o tom, že kedysi chcela byť mníškou.

Keby mali laboranti možnosť vidieť scénu v Rothmanovej pracovni, asi by vôbec nežiarlili. Akoby Rothman a Pia nevedli len obyčajný rozhovor, ale boli zabratí do tajomného rituálu. Ani jeden z nich sa poriadne nepozeral na toho druhého. Rothman jej povedal, že chce, aby ešte v ten deň upravila text štúdie o stave salmonely pre *Lancet*,

potom vzal zo stola dva listy papiera a pozorne sa do nich začítal. Pia sa tvárila nepokojne, s prekríženými rukami si hľadela na topánky. Zavládlo nekonečné ticho.

Rothman sa konečne oprel o stôl a podal jej jednu kópiu dokumentu. „Dajte pozor, nech to nikto nevyňuchá. Chcem to mať hotové ráno. Zajtra sa porozprávame o tom, čo budete robiť nasledujúci mesiac.“ Ešte vždy na ňu ani nepozrel. „Viem, že ste sa odjakživa väčšmi zaujímalí o môj výskum kmeňových buniek ako o výskum salmonely, a som s tým spokojný. Zaslúžite si to a konečne sa dozviete aj niečo praktické z genetiky namiesto tých šepľiet, čo vám hovoria na prednáškach. Ešte jedna vec: na mesačnú prax sem prideliť dvoch tretiačov. Chcem, aby ste im vymysleli program. Čo by mohli robiť, kým tu budú? Nebude to ľahké, podľa mňa pre nás vôbec nebudú užitoční.“

„Kde sú a ako sa s nimi môžem stretnúť?“

„Mali by začať zajtra. Doktor Yamamoto vás s nimi zoznami. Hlavná vec je, že nechcem, aby oberali Yamamota o čas, pretože sa mi zdá, že to niekedy využíva. Potrebujem, aby sa sústredil na prácu.“

„Nemôžem robiť nič, kým mám v kancelárii toho opravára.“

„Povedali mi, že to dnes dokončí. Prinajhoršom zajtra.“ Rothman sa nikdy príliš nezaujímal o podrobnosti chodu svojho laboratória. Zrazu sa znovu zahĺbil do rukopisu pre *Lancet*.

Pia si nevšímala jeho ľahostajnosť a pokračovala: „Chcem vám povedať ešte niečo. Mám výsledky ďalšieho zadelenia na prax. Zostávam na Kolumbijskej univerzite v kombinovanom programe, počas ktorého si budem robiť doktorát z mikrobiológie buniek pod vašim dohľadom, ako ste mi ponúkli, a zároveň budem pracovať na internom oddelení. Dúfam, že vás to potešilo.“

„Vôbec ma to nepotešilo!“ rozrušene vykrikoval Rothman. „Som sklamaný. Keby som vám to povedal raz, ale hovoril som vám to najmenej desaťkrát! Prax na internom oddelení je zbytočné mrhanie časom, presne ako to bolo v mojom prípade. Myslím, že je vám rovnako jasné ako mne, že tam budete odrezaná od výskumu. Mali by ste byť stále tu v laboratóriu! Vyjadril som to aj vo svojom odporúčaní k doktorátu.“

Vo vzduchu viselo napätie. Chvíľu ani jeden z nich neprehovoril, ani si nevymenili pohľad.

„Musím myslieť na sestry,“ ozvala sa napokon Pia. Jej vzdelanie sčasti financovali Sestry svätého srdca, africký misionársky rád z okresu Westchester. Pia sa primkla k rádu, aby bola v bezpečí, keď po dovŕšení osemnásteho roku odišla zo sirotinca. Spočiatku uvažovala o tom, že v ráde zostane ako mníška, ale keď sa dostala na univerzitu v New Yorku, rozmyslela si to. Postupne sa jej vzťah k sestrám, a naj-

mä k matke predstavenej, zmenil. Hoci Pia chcela dokončiť školu a potom odísť do Afriky, kde by rádu pomáhala v misijnej práci, nestala sa novickou.

Pia síce dostala plné štipendium z Newyorskej univerzity aj kolumbijskej lekárskej fakulty, ale príspevok od sestier určite nebol zanedbateľný. Cítala, že im je zaviazaná. „Nemyslím si, že by som mohla odstúpiť od sľubu spred desiatich rokov. Hoci s vami súhlasím, že sa skôr hodím na výskum, myslím, že musím prejsť všetkým, aby sa zo mňa stala dobrá lekárka a mohla som aspoň istý čas prinášať osoh rádu.“

Rothman potichu zanádal a neveriacky pokrútil hlavou. „Ja vám ponúkam spoluúčasť na historickom výskume kmeňových buniek, a mám brať ohľad na akési sestry z Westchesteru!“ Na chvíľu sa odmlčal, aby si usporiadal myšlienky. „O akej sume hovoríme?“

„Nerozumiem, čo tým myslíte.“

„No tak, netvárite sa nechápavo. Koľko dolárov im dlhujete?“

„Nie som si istá, či sa to dá vyjadriť v peniazoch.“

„Nekomplikujme to. Len povedzte nejaké číslo, na koľko sa ceníte.“

Pia sa na chvíľu zamyslela. Nebolo to také jednoduché. Nikdy nepremýšľala o tom, ako sa o ňu sestry starali, ako ju chránili po tom, čo zažila v sirotinci. Nedalo sa to vyjadriť peniazmi. Pokrčila plecami. „Neviem, možno päťdesiatisíc. Tak nejako.“

„V poriadku,“ povedal Rothman. „Dostanete pôžičku z mojej banky, aby ste im zaplatili päťdesiatisíc, a ja sa za vás zaručím.“

Pia chvíľu nenachádzala slová. Nikdy v živote sa jej nikto nezastal, nehovoriac o finančnej podpore. Z takej sumy sa jej zakrútila hlava, nevedela, ako zareagovať. „Netuším, čo mám na to povedať,“ zašomrala.

„Tak nehovorte nič! Ešte sa k tomu vrátíme, ale dnes chcem, aby ste pripravili ten článok pre *Lancet*. Treba na to ešte jedny oči a skúste overiť aj štatistiky. Viem, že v štatistikách ste doma.“

Rothman vstal spoza stola, znova sa pohrúžil do papierov a vyšiel z miestnosti. Pia skamenela. Rothman jej práve požičal poriadnu kopu peňazí a požiadal ju o pomoc pri kontrole dôležitého dokumentu.

„V poriadku,“ povzdychla si, „musím sa pustiť do práce. Len ako vyhnať toho chlapa zo svojej pracovne?“ Vyšla za Rothmanom a vrátila sa k laboratórnemu stolu, kde našla dočasný pracovný priestor.